

хаљини. И док Емилија разговара са Стражаром, писац – следећи класични принцип да се брутални и жестоки догађаји збивају иза сцене – шаље Доминика у одаје Краљице, где он рукама дави смрт краља (оца), Есхилу била потребна прва два дела трилогије *Орестија* (*Агамемнон*, *Хефоре*), Шекспиру трагедија у пет чина и Стражара прекида „ужасан крик“, а затим се појављује избуљена Констанса која објављује да је Доминик убио Краља. Та сцена, што за ово дело није особено, има доста динамике: улећу стражари, ађутанти и генерал Жерар; стражари и ађутанти јуре краљ-варалица и убица њеног оца; Констанса тражи да је хитно позове лекар јер Емилија не зна шта говори („потпуно је скрхана због ове трагедије“), што генерал Жерар спремно прихвата („Зовите психијатра“); стражари изводе Доминика, за којег Краљица јој стављају „лисице“ и обоје их одводе; у међувремену, по наређењу Краљице, генерал Жерар заказује седницу Краљевског савета, који ће одмах судити Доминику. Ту је динамички крај: до завршетка чина на сцени су Краљица и генерал Жерар. Води се академски разговор о балсамовану леша, о изради посмртне маске, о бризи Краљице да међу извођачима не буде неки ненаграђивани вајар, о томе да се професије у граду одређују одмах по рођењу детета, да је антиградски лист укинут, а покренута три нова градска листа. Разговор се наставља у том тону све док их чланови Краљевског савета не позову у свечану дворану. Ова сцена показује да је Лукићу мање стало до одржавања драматичности ситуације, а више до тога да низом примера илустрије своје сатиричне инвективе.

Држећи се принципа затворене форме драме, Лукић избегава масовне сцене. У том смислу карактеристична је прва слика трећег чина, која се збива у дворској свечаној сали, за време заседања Краљевског савета. Лукић је у овој слици користио ретко примењивани поступак – да посредничким путем скривена радња делује на отвореној сцени. Тај је поступак, познат у драматургији као „техоскопија“, или „посматрање са градског бедема“; драматуршки поступак, који се састоји у томе да се једна личност пење на неко узвишено место (брежуљак, зид, кула, дрво и сл.) и са њега обавештава остала лица на сцени о развоју догађаја које тобоже посматра. Поступак је преузет из епа (на пример у Хомеровој *Илијад*и тројански старци са бедема посматрају и коментаришу